

8. juli: Den hellige Sunniva

Sunniva var en irsk prinsesse som var vakker og klok. Det var mange som ville gifte seg med henne, men hun hadde bestemt seg for at hun ikke ville gifte seg. I stedet ville hun leve bare for Jesus og vie hele livet sitt til ham og til å gjøre det han ønsket av henne.

Da faren hennes døde, fikk hun ansvar for hele hans rike, selv om hun enda var veldig ung. På den tiden var det en fremmed vikingkonge som ville gifte seg med henne. Men Sunniva sto på sitt, og hun nektet å gifte seg med ham. Da ville han straffe henne, så han herjet landet hennes og ødela bygninger og drepte folk.

Da bestemte Sunniva seg for å flykte. Hun fortalte alle i riket sitt at hun ville forlate Irland. Hun skulle overgi seg til Kristi forsyn og la ham føre henne bort til et ukjent land, og alle de som ønsket det, fikk lov til å følge henne på ferden.

Hun fikk da samlet en flokk menn uten våpen, og sammen gikk de om bord i tre skip uten seil og årer. Det var havstrømmene og vinden som skulle føre dem. Sunniva overga hele følget til Jesus, og sammen ba de om at han skulle føre dem dit han ville.

Jesus tok dem på ordet, og han førte dem nordover i havet, opp mot Norge. På veien drev de forbi mange som trodde at de var fiendtlige vikinger, og som derfor skjøt på dem med piler og stener. En gang opplevde de også at en stor storm skilte båtene fra hverandre.

Men Sunniva drev videre på havet, og etter hvert kom de til et vakkert sted på vestkysten av Norge. Det var Selja. Der var det drikkevann og mat, og utrolig mange vakre blomster og fugler. Det var heller ingen der som ville drepe dem eller skade dem. Men det gikk mange sauer og beitet der på øya, og det minte Sunniva og vennene hennes om at de også var som lam som Jesus hadde passet på og nå førte til et trygt sted. Det var som et lite paradys på jorden, så her slo de seg til i noen huler i fjellveggen.

Men det fredfulle livet deres på øya skulle ikke vare lenge, for inne på fastlandet bodde det noen mennesker som følte seg truet av de fremmede som var kommet i land på øya. De var redde for at det var vikinger som ville drepe sauene og plyndre husene deres. Derfor sendte høvdingen der, Håkon Jarl, noen menn over til øya Selja for å jage Sunniva og hennes venner bort.

Men Sunniva lot seg ikke skremme. Hun visste at Jesus, som hadde ført dem bort fra alle farer og inn til den vakre øya, også nå ville berge dem. Derfor ga de seg til å be. Sunniva, sikker i sin tro, ba med hele sitt hjerte sammen med alle barna og de voksne som var sammen med henne, om at Jesus skulle berge dem.

Det som skjedde da var helt utrolig, for akkurat idet jarlen og hans folk gikk i land, falt store stenblokker ned og stengte for hulene hvor Sunniva og hennes venner knelte i bønn. Der kunne ingen oppdage dem, og de ble ikke drept.

En tid senere seilte to storbønder fra sør i landet nordover mot Trondheim. På veien måtte de finne steder å overnatte langs kysten, for det var for langt å reise på én dag. Da de en sen en kveld ankret opp ved Selja, oppdaget de et merkelig lys over øya. Det syntes å strømme ned fra himmelen og samle seg på et sted over stranden så glansen av det speilet seg i havet. Da de gikk i land på Selja, fant de en hodeskalle på stranden. Den var hvit som snø, blank og hadde en søt duft. Bøndene var hedninger og forsto ingenting, men bestemte seg for å ta med seg hodeskallen til Håkon Jarl. Men Håkon var allerede død, så da fortsatte de to reisen nordover til kong Olav Tryggvason. Han var nå konge i Norge. Men ikke nok med det. Han hadde også kommet til tro på Jesus, og han hadde nettopp blitt døpt.

Da kong Olav og biskopen av Trondheim, som het Sigurd, fikk se hodeskallen, forsto de med en gang at dette måtte stamme fra et hellig menneske. Da bestemte de seg for å fortelle om Jesus også til de to bøndene. De ble så grepet av fortellingen, at de også begynte å tro på Jesus og lot seg døpe. Kongen og biskopen begynte også å snakke med folk som kjente til Selja og folk som bodde der, for å prøve å finne ut hvem hodeskallen stammet fra.

De bestemte seg også for å reise til Selja for å utforske saken nærmere. Og i en hule på øya fant de Sunniva. Den unge piken var like hel og så ut som hun sov. Sammen med henne lå mange skjeletter som sendte ut den samme gode lukten som hodeskallen. Kong Olav Tryggvason bestemte at hulen skulle bygges ut som kapell, og at det også skulle bygges en liten kirke på øya like ved inngangen til hulen. Menneskeknoklene som de hadde funnet, ble lagt i et skrin. Og til Sunnivas kropp ble det snekret en egen kiste.

Sunniva var en modig jente som turte å stole på Jesus også når andre var slemme og livet var skummelt. Vi kan lære av henne at Jesus alltid er nær oss og at han vil høre på våre bønner, også når vi er redde og små.